

Autor: Zlatko Pinter

Oluja, 21 godinu poslije

BLISTAVA POBJEDA HRVATSKE VOJSKE NAD SRPSKIM NACI-FAŠIZMOM (1)

Više od 1.800 dana hrvatski narod i građani Republike Hrvatske na vlastitom su teritoriju trpjeli divljanje terorista koji su skupa sa svojom subraćom iz Srbije i Crne Gore, koristeći udarnu snagu i resurse tadašnje federalne vojske („JNA“) u okviru udruženog zločinačkog pothvata, genocidom i etničkim čišćenjem, uz masovne zločine i golemo razaranja nastojali provesti svoj bolesni naum o „ujedinjenju srpskih zemalja“. Vojno-redarstvena operacija „Oluja“ spriječila je ovaj osvajački projekt koji u svojoj suštini nije bio ništa drugo do odraz stanja bolesne svijesti u jednom (nažalost) značajnom dijelu srpskog naroda. Velikosrpska ideologija je međutim, preživjela; ne samo u glavama onih koji danas vladaju Srbijom i odgajaju javno mnijenje, nego i u svijesti stotina tisuća običnih ljudi – Srba kojima Crkva i intelektualci iz naraštaja u naraštaj nameću lažnu povijest utemeljenu na mitovima i opsjenama, a stvaranje „Velike Srbije“ pretvaraju u nacionalni imperativ prvoga reda, jedinu moguću, neizbježnu, sudbinsku „misiju“ srpskog naroda od čijeg ostvarivanja ovisi sve, pa i sama njegova opstojnost. U svojoj srži, velikosrpska ideologija temelji se na rasizmu (teoriji srpske „nad-rase“) i konceptu neprestanog širenja životnog prostora silom, pa se usporedba s naci-fašizmom nameće sama po sebi. Ako je tomu tako – a jeste – pozvani smo i obvezni govoriti istinu – kako o Oluji, tako i o razlozima koji su do nje doveli, uključujući naravno, uzroke svega onoga što se u Republici Hrvatskoj događalo tih ratnih 90-ih godina. A oni su mnogo dublji i složeniji nego se na prvi pogled čini

Točno u 5 sati ujutro, 4. kolovoza 1995. godine, Hrvatska je konačno započela s oslobađanjem svoga okupiranog teritorija. Na 630 kilometara dugoj bojišnici, topnička i raketna oruđa Hrvatske vojske svojim su plotunima označila kraj zločinačke srpske paradržavne tvorevine. Munjevitom prodore naših snaga na 33 glavna taktička pravca napada (čime su formacije teorista razvučene, bez mogućnosti grupiranja), ne bi zaustavila ni mnogo spremnija i brojnija oružana sila od tzv. SVK. Za samo 48 sati, vraćen je suverenitet nad 10.400 četvornih kilometara uzurpiranog državnog prostora Republike Hrvatske, uz nažalost, neizbježne žrtve na obje strane.

Agonija koja je trajala gotovo punih 5 godina, završila je. Hrvatska je došla do svoje slobode i državne cjelovitosti, a oni koji su počinili masovne zločine, besprimjerna razaranja, pljačke, paljevine i silovanja u ime stvaranja „Velike Srbije“, nakon kratkotrajnog otpora dali su se u bezglavi kukavički bijeg, *tjerajući na „egzodus“ vlastite civile i koristeći ih kao živi štít*. Potomci srpskih „heroja“ s Cera, Kolubare, Mojkovca, Kajmakčalana, *Solunskog fronta*, vatreni sljedbenici Nemanjića i kosovskih junaka, mitomani, nacionalni fanatici, ekstremisti, kriminalci i robijaši (pušteni na slobodu upravo zato da odrađuju najprljavije poslove u ratu), sva ta zločinačka bulumenta koja je išla ruku pod ruku s komunističkom oficirskom klikom i zanosila se povijesnim mitovima „veličinom“ svoje nacije, njezinom „izabranošću“ i pravoslavljem i u to ime počinila grozne i masovne zločine nad civilnim stanovništvom, svoje pravo, kukavičko lice, pokazala je u srazu s hrvatskom oružanom silom. Mit o srpskoj „nepobedivosti“ i „nadmoći“ raspršio se poput mjehura od sapunice i pokazao pravi odnos snaga.

Čak je i „vožd“ Milošević (nedugo poslije *Oluje*), oštro prigovorio „krajinskim“ liderima kako su „pobegli kao zečevi“.¹ Danas je posve jasno da je ova bježanija bila dio plana koji je skrojen u vojno-političkim krugovima srpske paradržave, te da je evakuacija civilnog stanovništva s okupiranog hrvatskog područja „kninske krajine“ uvježbavana mjesecima ranije, a posebice intenzivno poslije blistavo izvedene vojno-redarstvene akcije *Bljesak* .

¹ „Monolog Slobodana Miloševića i optužujuće reči upućene Milanu Martiću izrečeni su na sastanku sa krajinskim vodstvom na sednici Vrhovnog saveta odbrane Jugoslavije 14. avgusta 1995. nakon operacije Oluja. 'Utekli su k'o zečevi, a sada hoće da ih Jugoslavija brani. Više su izginuli u bežaniji sa stanovništvom nego što bi izginuli držeći linije...'

'Molim vas, šest hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine. Napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca, nisu se mogli braniti ni 12 sati.'

'Da smo istog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne? Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu?'" (http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2011&mm=05&dd=17&nav_id=512783)

Brojna dokumenta – prije svega ona što ih je prikupio i u svojim pisanim materijalima i knjigama objavio *Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata* zahvaljujući stručnom i marljivom radu ravnatelja dr sc *Ante Nazora* i njegovih suradnika, nedvojbeno potvrđuju ovu činjenicu² a postoji i bezbroj materijalnih dokaza iz samih arhiva terorista (primjerice, snimka jedne od takvih vježbi evakuacije civila iz srpnja mjeseca 1995., u mjestu Tržić na Kordunu – https://www.youtube.com/watch?v=aAZJoh_OhEs – iz koje je jasno koji su razlozi i ciljevi tih aktivnosti. U takvom ozračju, napori koje su hrvatske vlasti i sam predsjednik dr *Franjo Tuđman* činili kako bi uvjerali srpsko stanovništvo da ostane u svojim selima i gradovima jamčeći im sigurnost i zaštitu, imali su ograničen domet. Oni su (kao i u godinama okupacije), ipak više vjerovali svojim vođama nego hrvatskoj državi.

Dakako, nikako se ne smije zanemariti, da je najveći broj za rat sposobnih muškaraca sudjelovao u agresiji, te da je veliki dio njih počinio zločine i okrvavio ruke, pa tu svakako treba tražiti dodatne motive koji su ih naveli da pobjegnu prije dolaska Hrvatske vojske.

Dokumentarni film *Amarcord* (redatelj *Pavla Vranicana*, koji se također može i danas pogledati na youtube-u (<https://www.youtube.com/watch?v=UfwS3h0sv3s>), svjedoči o tomu kako je tekao „egzodus“ i to zabilježeno na licu mjesta, okom kamere (9., 10. i 11. kolovoza 1995.). Prvoga dana, granicu prelaze luksuzni automobili i džipovi u kojima se nalazi „viša klasa“ – vojni i politički dužnosnici, novopečeni „biznismeni“ i „snalažljiviji“ pojedinci, uglavnom društvena *krema*, imućni „krajšnici“ kojima je rat dobro došao kako bi se materijalno okoristili pljačkom, lopovlukom i švercom. Sutradan na red dolazi „srednja klasa“. Za volanima su (kao i dan prije) isključivo vojno sposobni muškarci koji su za potrebe putovanja ratne uniforme zamijenili civilnim odjelima. Traktora i sirotinje još uvijek nema. Oni na red dolaze tek trećeg dana (11. kolovoza). Tako je u kratkim crtama tekao planirani i organizirani „egzodus“ iz „srpske krajine“. O tim događajima prilično vjerne opise možemo pronaći i kod nekih srpskih autora – aktera agresije i terorizma, poput knjige general-majora *Milisava Sekulića* (*Knin je pao u Beogradu*, Bad Vibel-Njemačka, 2000.), operativca koji je iz Beograda kao visoki oficir „JNA“ bio upućen u „SVK“. *Sekulić* (koji je inače uvjereni velikosrbin i žali zbog poraza) ***tvrdi kako je štab krajinske paravojske znao točno dan i sat početka operacije Oluja, ali da je umjesto borbe naredio evakuaciju stanovništva, te da je njihov „vrhovni savet odbrane“ tu odluku obznanio 4. kolovoza 1995. godine u 20,00 sati.***

² REPUBLIKA HRVATSKA I DOMOVINSKI RAT 1990.-1995. DOKUMENTI; Dokumenti vojne provenijencije ‘Republike Srpske Krajine’ i Dokumenti institucija pobunjenih Srba (s prijepisima originalnih dokumenata iz arhiva) u 16 knjiga. Detaljnije na: http://centardomovinskograta.hr/?page_id=20

Unatoč svemu tomu, iz Beograda i srpskih izbjegličkih krugova uslijedila je kuknjava o „etničkom čišćenju“, pa čak i „genocidu“ koji je izvršen nad „krajinskim“ Srbima – dakako, uz potpuno zanemarivanje svega onoga što se na području Republike Hrvatske događalo u razdoblju od 17. kolovoza 1990., do 4. kolovoza 1995. godine.

A dogodilo se dosta toga. Toliko da je teško sve i nabrojati.

Srpski agresor ubio je u Hrvatskoj gotovo 15.000 osoba (više od 1.000 samo u UNPA zonama koje su tobože bile „zaštićene“ od snaga UN-a) i to većinom civila, srušio desetine tisuća kuća i uništio 180.000 domova, veliki broj crkava, bolnica, knjižnica, škola, domova zdravlja, zgrada koje su zaštićene kao spomenici kulture, devastirao čitave regije (istočna i zapadna Slavonija, Kordun, Banovina, Lika, sjeverna i južna Dalmacija), srušio sa zemljom Vukovar, teško oštetio (danonoćnim granatiranjem) brojne druge gradove (Osijek, Gospić, Karlovac, Slunj, Slavonski Bod, Županju, Dubrovnik, Zadar i druge), razrušio infrastrukturu i gospodarske objekte, protjerao preko 600.000 osoba sa svojih ognjišta, na tisuće civila i branitelja otjerao u logore gdje su zvjerski mučeni, ponižavani i ubijani (dio završio i u logorima u Srbiji), uzrokovao goleme patnje i stradanja, uz tisuće invalida i trajno traumatiziranih, provodio sustavna silovanja stotina zatočenih žena i djevojčica, na najprimitivnije načine seksualno zlostavljao stotine zarobljenika, itd., itd. Bestijalni zločini i masakri u Vukovaru, Borovu Selu, Borovu Naselju, na Ovčari, u Lipovači, Lušcu, Čelijama, Tovarniku, Dalju, Erdutu, Aljmašu, Lovasu, Sotinu, Tordincima, Bogdanovcima, Berku, Đulovcu, Škabrnji, Širokoj Kuli, Voćinu, Četekovcu, Čojlugu, Balincima, Graboštanima, Stublju, Kozibrodu, Majuru, Kuljanima, Strugi, Zamlaći, Dragotincima, Kraljevčanima, Petrinji, Skeli, Baćinu, Kostrićima, Nadinu, Lovincu, Jasenicama, Smoljancu, Slunju, Joševici, Saborskom i brojnim drugim mjestima svjedoče o razmjerama srpskog naci-fašističkog ludila i destrukcije.

Gotovo da nema naselja na ratom okupiranom području u kojemu srpsko-četnički agresor nije izvršio zločin. Do jeseni 2015. godine, u Republici Hrvatskoj otkriveno je 149 masovnih grobnica, ali to, nažalost, nije konačan broj. Beograd podatke o nestalima daje na kapaljku (onda kad i koliko im to obzirom na političke interese odgovara), dok hrvatski građani srpske nacionalnosti koji znaju za sudbine mnogih žrtava iz raznih razloga ne žele dati informacije. Agonija onih koji već više od 20 godina traže kosti svojih najbližih nastavlja se. I, da ne zaboravimo: „*JNA*“ i četnici bili su u čvrstom savezu i skupa su uzrokovali patnje i stradanja stotina tisuća civila na području bivše SFRJ 90-ih godina, što samo po sebi

pokazuje kako su priče o bilo kakvom antifašizmu u srpskom narodu ništa drugo do najobičnija tlapnja koja nema nikakvog dodira sa stvarnošću.

Bio je to rat protiv civila, kako s pravom nedavno u jednom od najčitanijih hrvatskih dnevnika piše ratni načelnik Glavnog stožera saniteta MORH-a dr **Andrija Hebrang**³ koji je 2014. godine u Zagrebu predstavio svoju knjigu *Zločini nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku* – jedinstven i gotovo usamljeni pokušaj da se argumentirano i jezikom činjenica progovori o ovom teškom i bolnom pitanju.

³ Agresor je u Hrvatskoj ubio više od 8.000 civila (6.891 vojnika), od čega su gotovo polovina žene i djeca, čak 47% ubijenih civila starije je od 60 godina, dok je među 30.520 teških ranjenika također više civila nego vojnika. Na srpskoj strani, ubijeno je nekoliko desetaka civila (što priznaje i sam **Savo Štrbac**, koji kaže da je “pravih civila među poginulima bilo zapravo 80”, ostali su bili naoružani civili). Prema podacima DORH-a, tijekom rata je ubijeno 47 srpskih civila, što je dovoljan dokaz kako je riječ o pojedinačnim zločinima, za razliku od masovnih, sustavnih i planiranih zločina srpsko-crnogorskog agresora. Opširnije: *Večernji list* od 30.07.2016.; komentar dr **Andrije Hebranga**, <http://www.vecernji.hr/hrvatska/nije-dopustivo-primjenjivati-jednaka-mjerilana-agresora-i-zrtvu-1103023>

Oluja, 21 godinu poslije

BLISTAVA POBJEDA HRVATSKE VOJSKE NAD SRPSKIM NACI-FAŠIZMOM (2)

Zašto je Oluja bila nužna i neizbježna - podsjećanje

Teroristi iz „krajine“ i njihovi beogradski mentori i suborci, preko noći su „zaboravili“ kakva su sve zlodjela počinili tijekom višegodišnje okupacije, kao i desetine mirovnih sporazuma koje su arogantno odbijali rugajući se ne samo Hrvatskoj nego i međunarodnim institucijama i cijelom demokratskom svijetu. Nisu se obazirali ni na obvezujuće rezolucije Vijeća sigurnosti i odluke Opće skupštine OUN-a, od kojih niti jedna jedina nije išla u njihovu korist.

Više od 3 godine Republika Hrvatska je kao međunarodno priznata država – članica OUN trpjela samovolju koja je narušavala njezine vitalne životne funkcije (među ostalim sprječavanje protoka roba i ljudi i ugrožavanje pravne, osobne i imovinske sigurnosti građana uz teško kršenje ljudskih prava i sloboda protivno svim odredbama međunarodnog prava i samog hrvatskog Ustava).

U ovom slučaju bio je, dakle, na djelu klasični oblik terorizma, u što nema nikakve sumnje.

Bahatost i isključivost Martića, Babića i družine (koji su vjerovali da će Srbija uz potporu Rusije u odsudnom trenutku stati iza njih), išla je do te mjere da su neposredno prije *Oluje* kao moguću platformu za pregovore s hrvatskom stranom glatko odbili i izvrgnuli ruglu čak i tzv. plan Z – 4, kojega su mnogi s pravom zvali „luđačkom košuljom“ za Hrvatsku. Sve do 4. kolovoza 1995. godine, dosljedno i uporno su provodili svoj projekt „saoizacije“ nastojeći objediniti okupirane prostore u jednu cjelinu i potom ih s osvojenim područjima u Bosni i Hercegovini pripojiti Srbiji.

U mjesecima prije *Oluje* (poslije iznošenja u javnost famoznog plana Z-4), u „krajinu“ hodočaste persone s najvećim utjecajem u dijelu ekstremne populacije prekodrinskih Srba (od ***patrijarha Pavla***, preko četničkog vojvode ***Vojislava Šešelja***, do njegovog sekretara i osobnog čuvara ***Aleksandra Vučića***, ***Biljane Plavšić*** i drugih), s ciljem da ohrabre „republiku srpsku krajinu“ na njezinom putu ka „samostalnosti“, a tamošnje vodstvo ove paradržave odvrate od bilo kakvog eventualnog kompromisa s „ustaškim vlastima“ u Zagrebu i

„poglavnikom“ Tuđmanom. Zapaljive riječi koje gosti koriste u svojim nastupima u Kninu, Glini, Petrinji, Obrovcu i drugim mjestima, i klicanje publike koja ih toplo i srdačno dočekuje, svjedoče o nepomirljivom stavu srpske manjine da se svaki mogući dijalog s predstavnicima hrvatskih vlasti unaprijed odbaci i ustraje na ostvarenju velikosrpskog cilja. Na svaku mirovnu inicijativu iz međunarodnih krugova ili Zagreba odgovara se drsko i podrugljivo, krajinski čelnici se još čvršće povezuju s **Radovanom Karadžićem**, donose akte o „ujedinjenju“ okupiranih područja Hrvatske i B i H i redovito odlaze u Beograd na savjetovanja svome gazdi Miloševiću.

Nova, post-ratna strategija velikosrpskih ideologa čija je osvajačka koncepcija doživjela vojni i politički fijasko i uzrokovala iseljenje velikog broja „krajinskih“ Srba, nastavila je tamo gdje je ratna propaganda stala: **u smjeru jednako drskog i bezočnog krivotvorenja činjenica**. Propagandnom kampanjom treba pokriti sve one tamne mrlje, oprati svu krv, izbjeći odgovornost za ratne zločine i golemu materijalnu štetu i lažirati povijest i tu ne pomažu nikakve presude međunarodnih sudova koji su desetine srpskih zločinaca osudili zbog genocida, zločina protiv čovječnosti i udruživanja u zločinački pothvat.

Oni čije sjećanje na vrijeme ratova na području bivše SFRJ započinje tek 4. kolovoza 1995. godine – baš kao da se prije toga ništa nije događalo – nastoje ovakav nakaradni pogled na prošlost naturiti kao povijesnu istinu i takvu percepciju proširiti u svijetu. U tim bolesnim mozgovima, *nulta točka*, početak i svršetak svega je *Oluja*, - „najveće etničko čišćenje posle Drugog svetskog rata“, akcija u kojoj je „izvršen genocid nad srpskim narodom“, itd., itd. Pokuša li se pak podsjetiti na događaje koji su prethodili iznuđenim osloboditeljskim operacijama koje je Hrvatska poduzimala, srpska propaganda po već uhodanoj matrici fokus se prebacuje na razdoblje Drugoga svjetskog rata i Pavelića, pravdajući ponašanje svojih militanata Jasenovcem, Jadovnom i „genocidom“ koji je počinjen nad Srbima u to vrijeme.

S istog mjesta s kojega je prije 25 godina krenula krvava, podmukla i nenajavljena agresija i dalje stižu ne samo žalopojke, nego i oštre osude (pa i teške uvrede) na račun Hrvatske koju se kao i devedesetih godina proziva zbog „narastajućeg fašizma“, „nacizma“ „ustaštva“ i „revitalizacije NDH“. Opet se govori o „ugroženosti“ srpske manjine, o njezinom „sve težem položaju“, kao da se želi ponovno stvoriti klima za neku novu „balvan revoluciju“?!

Da ironija bude potpuna, kampanju predvode akteri ratova: nekadašnje uzdanice i bliski suradnici **Vojislava Šešelja** – zakleti četnički vojvoda **Tomislav Nikolić** (predsjednik Srbije), nekadašnji sekretar Srpske radikalne stranke **Aleksandar Vučić** (premijer Srbije) i **Ivica Dačić**

(ironično nazvan „Mali Sloba“), provjereni kadar i nasljednik balkanskog krvnika *Slobodana Miloševića* za kojega su i nakon pada „vožda“ (2000. godine) u svakoj garnituri vlasti bile rezervirane pozicije – od predsjednika i potpredsjednika Vlade do čelnih mjesta najvažnijih ministarskih resora. Sva trojica su bili notorni ratni huškači devedesetih i aktivno sudjelovali u zločinačkom planu stvaranja „Velike Srbije“. Oni i njihova klika uglavnom prozivaju, blate i kleveću Hrvatsku, ne dopuštajući normalizaciju odnosa i bilo kakav suvisli dijalog između dvije zemlje.

Naravno, obzirom na kontinuitet koji velikosrpska politika ima u Srbiji i prečanskim krajevima (posebice u genocidnoj tvorevini „republici srpskoj“ koja je uporište najekstremnijeg srpskog nacionalizma), bilo je za očekivati ovakav razvoj događaja.

Na Hrvatsku se diže povika upravo zato da bi se preveniralo svako moguće utvrđivanje stvarnih činjenica o svemu što se događalo na području bivše SFRJ u posljednjem desetljeću 20. stoljeća, pa se od samih aktera ratno-huškačke kampanje i agresije ništa drugo ne može niti očekivati.

Ono što, međutim, mora zabrinuti, pa i ogorčiti svakog dobronamjernog građanina u ovoj zemlji, jeste *neshvatljiva benevolentnost s kojom se ta kampanja u Hrvatskoj dočekuje, i potpuni izostanak prave analize i odgovarajućih službenih reakcija na tako primitivne, bezočne laži, klevete, perverzna podmetanja i inverziju nedavne prošlosti.*

Da budemo do kraja otvoreni: *lažiranje povijesti i opravdavanje velikosrpske agresije i masovnih zločina iz 90-ih godina, ne provodi se samo i isključivo u Srbiji i entitetu „republici srpskoj“ nastalom na genocidu i krvi nedužnih Bošnjaka i Hrvata. Na tom poslu, u Hrvatskoj su angažirane čitave garniture krivotvoritelja, počevši od etnobiznismena iz redova srpske manjine koji svoje političke ambicije već više od 20 godina ostvaruju upravo na platformi polarizacije između Srba i većinskog hrvatskog naroda, do brojnih nevladinih udruga, kvaziljevičarskih i neokomunističkih krugova, te „slobodoumnih“ novinara i intelektualaca (koji nikada nisu oprostili Tuđmanu to što je na razvalinama trule Jugoslavije stvorio samostalnu Hrvatsku).*

S takvima, dakako, nema dijaloga. Oni imaju svoju istinu, i tu ne pomažu činjenice niti bilo kakva argumentacija – utoliko prije što većina njih ima sasvim konkretne razloge i motive za takvo ponašanje.

No, zbog naraštaja koji dolaze, a (na svu sreću) nisu imali prilike na svojoj koži osjetiti kako se sve to odvijalo tih olovnih devedesetih godina, ***dužni smo podsjećati na istinu i opominjati – da se ne zaboravi...i ne ponovi.***

Pa da ukratko pokušamo podsjetiti kako je sve počelo.

Najprije se mora istaknuti da je smišljena i planirana agresija Srba u Hrvatskoj na vlastitu domovinu, potaknuta i vođena iz Beograda i to je činjenica koja se ne može negirati niti pobiti bilo kakvim suvislim dokazima. Sam slijed događaja potvrđuje ovu činjenicu.

„Balvan revolucija“ započela je nakon neuspjeha „izvoza“ tzv. antibirokratske revolucije. Naime, poslije rušenja autonomije Vojvodine i Kosova i svrgavanja crnogorskog političkog vodstva (1988/89. godine), agresivna politička vrhuška Srbije, predvođena ***Slobodanom Miloševićem***, nastoji *efektom domina* izazvati rušenje vladajućih političkih garnitura u zapadnim republikama (Sloveniji i Hrvatskoj). Od Slovenije se brzo odustalo, jer u njoj je srpska manjina brojčano gotovo beznačajna, pa za takvu koncepciju nije bilo oslonca, i sve snage su usmjerene ka Hrvatskoj. Nastoji se stvoriti žarište sukoba i izazvati pomutnja u kojoj bi se spriječili procesi političkog pluralizma koji je bio na pomolu. Jedino na taj način, Srbija je mogla zadržati svoju hegemoniju u nekoj novoj „restauriranoj“ Jugoslaviji.

Već od konca veljače 1989. godine, započinje četničko orgijanje po Hrvatskoj.

Prvi u nizu je miting srpskih ekstremista u Kninu (28. veljače 1989.), kada se uz domaće Srbe okuplja i mnoštvo njihovih pristaša iz Srbije, pod izgovorom „podrške ugroženoj braći u pokrajini Kosovo“. Zapaljivi govori i riječi mržnje nisu usmjereni samo prema Albancima, nego i prema hrvatskom narodu. Prvi put se javno spominje „srpska republika krajina“, i jasno daje do znanja što je stvarni cilj ovih pohoda. Počinju prozivke tadašnjeg (komunističkog)

vodstva SR Hrvatske u kojemu nastaje konfuzija, pa izostaju odgovarajuće reakcije, što ekstremiste ohrabruje u njihovim nakanama.

Velikosrpska euforija dodatno dobiva na zamahu u vrijeme obilježavanja 600-obljetnice *kosovskog boja* na Gazimestanu (kod Prištine), 28. lipnja 1989 godine. Milošević i njegov politički vrh okupljaju oko milijun sljedbenika i pred cjelokupnim jugoslavenskim državnim vrhom najavljuju nove bitke (po uzoru na svoje „slavne pretke“ iz daleke 1389-e), dok masa okićena transparentima i četničkim znakovljem kliče u slavu Srbije i „vožda“. Benevolentnost s kojom su tadašnji predsjednik Predsjedništva SFRJ **Janez Drnovšek** i njegova politička garnitura prešli (šutke i bez ikakvog odgovora) preko nacionalističkog divljanje okupljene rulje gurnula je ostatak Jugoslavije u neizvjesnost i stvarni je pokazatelj nemoći Partije i države da se suprotstave Miloševiću i njegovoj politici.

Već 9. srpnja iste godine, kod crkve Lazarica (na Kosovu polju kraj Knina), „proslava 600-godišnjice *kosovskog boja*“ pretvara se u žestoko srbovanje nekoliko tisuća srpskih ekstremista. Pored domaćih, tu su subraća iz Srbije i drugih jugoslavenskih republika. Uz već uobičajenu četničku ikonografiju, ori se iz tisuća grla: „Ovo je Srbija!“, „Ne damo te zemljo Obilića, ne damo te bez krvoprolića...“ Otvoreno i glasno se daje do znanja da će se Miloševićeve prijetnje o bitkama „koje još nisu oružane, iako i takve nisu isključene“ ostvariti. Provokacije su usmjerene prema većinskom narodu u očitj namjeri da se izazovu incidenti i sukobi koji bi potkrijepili sve glasnije tvrdnje o „ugroženosti srpskog naroda u Hrvatskoj“. Uskoro je uhićeno i privedeno u policiju 14 mitingaša protiv kojih su podnesene prekršajne prijave zbog remećenja javnog reda i mira i uznemiravanja javnosti, što beogradska propagandna mašinerija eksploatira kao novi „dokaz o ugroženosti Srba u Hrvatskoj“, kojima se „brani svako građansko i demokratsko pravo javnog iznošenja mišljenja“ i „gaze osnovna nacionalna prava i slobode“. U Beogradu se počinju održavati „skupovi podrške ugroženom srpskom narodu“ izvan Srbije koji dobivaju nezapamćen medijski publicitet i služe kao moćno sredstvo raspaljivanja strasti. Opet je u središtu „genocid nad Srbima“ – koji su „po treći put u ovom veku pred istrebljenjem“ i to „od istih počinitelja“.

Komunistička vlast u Hrvatskoj ide linijom manjeg otpora i tolerira četničke skupove koji poput plimnog vala zapljuskuju sve krajeve u kojima Srbi čine značajniji postotak u ukupnom stanovništvu – od Like, preko Dalmacije, do Banovine, Korduna i Slavonije. Pojavljuju se i „lideri“ srpskog naroda u Hrvatskoj, među kojima se naročito ističe šibenski psihijatar **Jovan Rašković**. Sjedokosi razbarušeni starac promuklog i hrapavog glasa ubrzo je stekao karizmu

„narodnog tribuna“ među Srbima u Hrvatskoj. U svojim zapaljivim govorima, Rašković otvoreno prijeti riječima: „Ovo je ustanak srpskog naroda“, dajući do znanja da se Srbi umiriti neće dok ne ostvare svoje ciljeve.

Cijela 1990. godina prolazi u ozračju ovih euforičnih seansi na otvorenoj sceni. Dok se na improviziranim pozornicama smjenjuju zapjenjeni govornici (**Jovan Opačić**, **Jovan Rašković**, **Dušan Zelenbaba**, partizanski „prvoborac“, general i „narodni heroj“ **Dušan Pekić** i drugi), koji se prosto nadmeću u tomu tko će ostaviti veći dojam kod okupljene rulje, **Vojislav Šešelj** i njegovi četnici prodaju svoj list „Velika Srbija“, a tezge s četničkim znakovljem, zastavama, figurama omiljenog Čiče (**Draže Mihailovića**), slikama sličnih „velikana iz srpske istorije“ i drugim suvenirima sve su posjećenije. Skupovi mržnje i razdora pretvaraju se u mjesta narodnog okupljanja i „saborovanja“ (uz rakiju, janjetinu i *srbovanje*) na kojima se Srbe u Hrvatskoj priprema za ono što slijedi.

Sindrom „ugroženosti“ Srba (svih i svugdje) prenosi se poput lančane reakcije s Kosova na Hrvatsku, potom i na Bosnu i Hercegovinu i on je pouzdan katalizator za ono što dolazi poslije.

U isto vrijeme teče naoružavanje srpskog stanovništva u dijelovima Republike Hrvatske u kojima su već uspostavljene čvrste jezgre četničkih ekstremista okupljenih oko SDS-a (*Srpske demokratske stranke*) kojoj je na čelu „srpski Nestor“, karizmatični **Jovan Rašković** (po svemu nalik arhaičnom liku iz srpske epske pjesme) koji znalački igra svoju ulogu „duhovnog oca“ prekodrinskih Srba i skupa s beogradskom klikom gura ih u rat protiv susjeda u vlastitoj državi. Oružje stiže tajnim kanalima a organizatori su akcije srbijanska SDB i KOS „JNA“, koji za te poslove koriste kriminalce i svoje stare suradnike.⁴

Pred Božić 1990. godine (22. prosinca), Republika Hrvatska donosi svoj Ustav. Srbi tvrde kako su iz njega „izbačeni“ – i to im je od tada nadalje jedna od uporišnih točaka za pravdanje svega što čine.

Riječ je, dakako, o najobičnijoj laži koju nije teško razotkriti. Treba samo pogledati što stvarno piše u „spornom“ dijelu teksta spomenutog Ustava:

„Na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunističicoga sustava i promjena medunarodnog poretka u Europi, hrvatski je narod, na prvim demokratskim izborima (godine 1990.)

⁴ U noći 28/29.11.1990. godine, u Dvoru na Uni, od strane Hrvatske policije uhićen je **Željko Ražnatović Arkan** s jednim lokalnim četničkim vojvodom. Nosili su pun džip automatskog oružja, streljiva i četničkog znakovlja i propagandnog materijala, što je prema planu bilo namijenjeno četničkim centrima na Banovini. Kasnije je pod nerazjašnjenim okolnostima pušten iz zatvora.

slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost i odlučnost za uspostavu Republike Hrvatske kao suverene države.

*Polazeći od iznesenih povijesnih činjenica, te od opće prihvaćenih načela u suvremenu svijetu i neotuđivosti i nedjeljivosti, neprenosivosti i nepotrošivosti prava na samoodređenje i državnu suverenost hrvatskoga naroda, uključujući i neokrnjeno pravo na odcjepljenje i na udruživanje, kao osnovnih preduvjeta za mir i stabilnost međunarodnog poretka, **Republika Hrvatska ustanovljuje se kao nacionalna država hrvatskoga naroda i država pripadnika inih naroda i manjina, koji su njezini državljani: Srba, Muslimana, Slovenaca, Čeha, Slovaka, Talijana, Mađara, Židova i drugih, kojima se jamči ravnopravnost s građanima hrvatske narodnosti i ostvarivanje nacionalnih prava u skladu s demokratskim normama OUN i zemalja slobodnoga svijeta.***

Poštujući na slobodnim izborima odlučno izraženu volju hrvatskoga naroda i svih građana, Republika Hrvatska oblikuje se i razvija kao suverena i demokratska država u kojoj se jamče i osiguravaju ravnopravnost, slobode i prava čovjeka i državljanina, te promiče njihov gospodarski i kulturni napredak i socijalno blagostanje.“⁵

Dakle, Srbi ne samo da nisu „izbačeni“ iz hrvatskog Ustava, nego se spominju na prvom mjestu među ukupno 8 poimence nabrojanih manjina – no, propaganda i dalje ovu laž koristi kao jedan od krunskih dokaza srpske „ugroženosti“ u „novoj NDH“.

Kad je u pitanju sindrom srpske „ugroženosti“, zanimljivo je da se ona javlja isključivo i uvijek u krajevima gdje je taj narod u većini – a sva lokalna vlast u njihovim rukama. Nadalje, samo ponašanje ove manjine u Hrvatskoj (počevši od mitingaških pohoda, preko rušenja balvana i naoružavanja, sve do ubijanja policajaca i prolaznika iz zasjeda i kasnijih napada na policijske postaje, sela i gradove), svjedoči o tomu kako je u pitanju klasična podvala koja sa stvarnim događajima nema ničega zajedničkog. Uostalom, politički predstavnici ove manjine, na drzak i arogantan način odbili su sve ponude i jamstva što su ih glasno i jasno (u usmenoj i pismenoj formi) davali predstavnici nove hrvatske vlasti, pa i sam predsjednik dr **Franjo Tuđman**. U samome početku, bila su im zajamčena mjesta u Saboru RH, pa čak i funkcija potpredsjednika parlamenta (**Simo Rajić**), koji je morao tu dužnost napustiti zbog pritiska ekstremista iz redova vlastitog naroda.

⁵ Ustav RH iz 1990. godine – I. Izvorišne osnove; http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/1990_12_56_1092.html; dijelove teksta istaknuo: Z.P.; stranica posjećena 31.07.2016.

Dana 8. kolovoza 1990. godine Skupština SFRJ donosi odluku o prihvaćanju višestranačja. Pet dana poslije (13. kolovoza), predsjednik Predsjedništva SFRJ **Borisav Jović** prima na razgovor delegaciju srpskih terorista iz „kninske krajine“ (**Milana Babića, Davida Rastovića i Bogoljuba Popovića**), a **već 17. kolovoza kninski zubar Milan Babić proglašava „ratno stanje“ na području svoje „sao krajine“, uz rušenje balvana, zakrčivanje cesta i pruga i držanje naoružanih straža na barikadama. Dana 30. rujna 1990., „srpsko nacionalno vijeće“, temeljem navodnog „plebiscita srpskog naroda“ proglašava srpsku autonomiju, a u isto vrijeme Russellovu sudu se podnosi tužba protiv Republike Hrvatske zbog „pripremanja genocida“ protiv srpskog naroda.**

Srpska manjina u krajevima koje je zahvatila „saoizacija“, u potpunosti je negirala i opstruirala pravo ostalih građana Hrvatske na demokratsko odlučivanje sukladno odredbama još uvijek važećeg Ustava SFRJ, što je došlo do izražaja i u vrijeme održavanja općenarodnog referenduma o samostalnosti Republike Hrvatske ili njezinom ostanku u jugoslavenskoj državnoj zajednici (19. svibnja 1991. godine). **Na referendum je izašlo 83,56% građana koji su svojom plebiscitarno izraženom voljom potvrdili opredjeljenje za raskid veza s Jugoslavijom i samostalan put Republike Hrvatske.**⁶

I tako je to teklo sve do otvorenog rata u kojemu su „ugroženi“ Srbi nemilice ubijali, rušili, palili, pljačkali, silovali...

⁶ „Za pitanje na plavom listiću, o suverenosti i samostalnosti Hrvatske, glasovalo je ukupno 3.051.881 glasača ili 83,56 posto od ukupnog broja registriranih glasača. 'Za' je glasovalo 2.845.521 glasača ili 93,24 posto izašlih na referendum. 'Protiv' je glasovalo 126.630 glasača ili 4,15 posto glasača koji su pristupili referendumu. Nevažećih plavih listića bilo je 1,18 posto od broja izašlih glasača.

Za pitanje na crvenom listiću, o ostanku Hrvatske u jedinstvenoj saveznoj državi, ukupno je glasovalo 3.051.881 glasača ili 83,56 od ukupnog broja registriranih glasača. 'Za' je glasovalo 164.267 glasača ili 5,38 posto izašlih na referendum. 'Protiv' je glasovalo 2.813.085 glasača ili 92,18 posto izašlih. Nevažećih crvenih listića bilo je 2,07 posto.

Na osnovi neposredno iskazane volje građana na referendumu, a nakon neuspjeha daljnjih pregovora s ostalim bivšim jugoslavenskim republikama o izlasku iz državopolitičke krize, Hrvatski je sabor 25. lipnja 1991. godine donio Ustavnu odluku o suverenosti i samostalnosti Republike Hrvatske. Ishod referenduma bio je polazište donošenja i Odluke o raskidu državno-pravne sveze sa ostalim republikama i pokrajinama SFRJ koju je Hrvatski sabor usvojio 8. listopada iste godine, čime je Republika Hrvatska i formalno-pravno postala samostalna i suverena država.“ (<http://www.sabor.hr/p19-svibnja-referendum-o-hrvatskoj-samostalnostip>; stranica posjećena 14.06.2015.)

Ugroženost? Strah? Nesigurnost?

Ponaša li se tako narod koji je doista izvrgnut teroru i nasilju?

Treba biti potpuno slijep da bi se u takvo što povjerovalo.

Tehnologija izazivanja krize i rata bila je pomno osmišljena i razrađena do najsitnijih detalja, i vođena iz jednog centra, to je sasvim izvjesno.

Vojvođanski političar – jedini koji je od početka isticao kako je režim **Slobodana Miloševića** nacional-socijalistički naglašavajući i javno iznoseći argumentaciju o njegovoj sličnosti s Hitlerovim – **Nenad Čanak** (lider *Lige socijal-demokrata Vojvodine*), 1993. godine je u nakladi Nezavisnog udruženja novinara Vojvodine tiskao brošuru *Ratovi tek dolaze*. U njoj je nastojao rasvijetliti događaje na području SFRJ i analizirati njihove uzroke i posljedice. Jedan dio tog materijala odnosi se upravo na **tehnologiju izazivanja kriza**, koju on na str. 8-9. opisuje ovako:

„Scenario početka rata bio je uvek isti i sastojao se od četiri koraka (osim u slučaju Slovenije gde to nije bilo potrebno).

Prvi korak: *Psihološka priprema za rat koju obavlja Socijalistička Partija Srbije emitujući putem svih raspoloživih medija alarmantna saopštenja o ugroženosti Srba na nekom području.*

Drugi korak: *Incident na odabranom području u kome žrtva mora biti srpske a ubica neke druge nacionalnosti. (Najkorišćeniji su bili incidenti i ubistva na svadbama ili sahranama).*

Treći korak: *Noćne barikade koje (navodno) postavljaju Srbi, a pravdane 'strahom od druge strane'. Ti 'ljudi sa barikada' uvek su medijski predstavljani kao 'goloruki, branioci ognjišta' a druga strana kao 'plaćenici, fanatici i sl.' ('Noćne straže' Srba ugroženih od strane Albanaca' su korišćene još 1981. godine na Kosovu kao oblik pritiska na Jugoslovensku zajednicu od strane nacional komunističkih prethodnika današnjeg režima u Srbiji).*

Četvrti korak: Početak oružanog sukoba na barikadama, posle koga se od strane 'krnjeg predsedništva SFRJ' upućuje Jugoslovenska Narodna Armija da 'razdvaja zaraćene strane'. JNA se stavlja na stranu 'ljudi sa barikada'.

(Ovaj scenario je bio pokrenut i u Vojvodini saopštenjima SPS oko navodne ugroženosti Srba u severnoj Bačkoj i u Makedoniji u vezi 'ugroženosti Srba' u predelu Skopske Crne Gore. Na svu sreću, u oba slučaja nije se išlo dalje od trećeg koraka.)“

Kad su u pitanju uzroci rata, autor teksta osvrće se i na dokumenta velikosrpke provenijencije u prošlosti, pa i na onaj četničkog ideologa **Stevana Moljevića** (*Homogena Srbija* od 20. lipnja 1941. godine), te na str. 10, u poglavlju „HRVATSKA“ kaže:

„Rat u Hrvatskoj je vođen upravo na ključnim tačkama sa Moljevićeve karte: Istočna Slavonija, Zapadni Srem, Baranja, okolina Pakraca, Kninska Krajina. Prodor u Dalmaciju je pokušao iz i uz pomoć Crne Gore a preko Dubrovnika prema Splitu. Dogovor sa Hrvatskim rukovodstvom je bio očigledan od samog početka: JNA je na početku sukoba bila daleko vojno nadmoćnija od Hrvatskih oružanih snaga obrazovanih pre svega oko MUP-a Hrvatske. Ipak, ni jednog trenutka nije pokušala da osvoji Zagreb ili da prisili Hrvatske oružane snage na predaju. Sa druge strane, Hrvati su sa zaposedanih teritorija proterivani (o čemu je najbolji primer zauzimanja Iloka kada je u jednom danu iseljeno 7000 ljudi). Istovremeno, Srbi su bežali iz Hrvatske i to sa svih teritorija koje (po karti br.1) nisu 'predviđene' da budu u sastavu Velike Srbije. (Podsetio bih na Moljevićev Memorandum: 'Preseljavanje i izmena stanovništva, naročito Hrvata sa srpskog i Srba sa hrvatskog područja, jedini je put...“)“⁷

Ostavimo po strani autorove opservacije o tomu kako je rat „dogovoren sa hrvatskim rukovodstvom“ (što bi onda značilo da je i hrvatsko političko vodstvo u dogovoru s Beogradom djelovalo po programu četničkog ideologa **Stevana Moljevića** – što je malo vjerovatno) i obratimo pozornost na opis tehnologije izazivanja krize. Kronološki prateći slijed događaja na terenu, vrlo lako se možemo uvjeriti da je primijenjen upravo taj model kombiniranja propagandno-psiholoških aktivnosti i nasilja i to prema razrađenom scenariju

⁷ Citati uzeti iz elektroničkog izdanja, dostupno na: <http://lsv.rs/images/biblioteka/Ratovi%20tek%20dolaze.pdf>; stranica posjećena 5.8.2016.

čiji su osnovni elementi sadržani u „srpskoj pobuni“ na svim mjestima na kojima je do nje dolazilo.

Predsjednik Republike Hrvatske i hrvatska Vlada i pored svega, nakon svih patnji i ratnih stradanja koja su uzrokovana agresijom, nastojali su spriječiti ono najgore i izbjeći ratnu opciju i žrtve. Vijeću sigurnosti OUN-a uputili su 20. srpnja 1995. godine upozorenje da će Hrvatska biti primorana poduzeti mjere uspostave narušenog pravnog poretka na okupiranom području sukladno Članku 51. Povelje OUN-a, kako bi zaštitila svoje vitalne državne interese. Hrvatska vojska je od vojne operacije Medački džep (rujna 1993.), preko akcije Zima 94. (i oslobađanja dijela planinskog masiva Dinara i Livanjskog polja – od 29. studenoga do 24. prosinca) preko operacije Maslenica, do oslobađanja područja zapadne Slavonije 1-2. svibnja 1995.), izvela čitav niz ratnih operacija s ograničenim vojnim ciljevima koje su bile jasno upozorenje okupatoru ali i međunarodnim čimbenicima da se stanje kakvo je Hrvatskoj nametnuto neće trpjeti u nedogled. Među ostalim, uporište za povratak cjelokupnog državnog područja pod državni suverenitet, postojalo je u Povelji OUN-a i do tada donesenim rezolucijama koje jasno definiraju okupirane dijelove kao hrvatski teritorij, pa i onoj br.49/43., od 21. listopada 1994. godine.

Nažalost, ništa od toga nije utjecalo na ekstremiste iz „sao krajine“ i njihove beogradske mentore da se dozovu pameti i odustanu od daljnjeg zaoštavanja stanja.

I kad se više nije imalo kud, kad se čaša prelila, Hrvatska je bila primorana pokrenuti vojno-redarstvenu operaciju, koja je osim što je oslobodila okupirani dio teritorija, *spasila bihačku enklavu od genocida – koji bi se sasvim sigurno dogodio slično kao i u Srebrenici, uz još teže posljedice, obzirom na broj ljudi u ratnoj zoni i način dotadašnjeg odvijanja ratnih operacija.*

Treba li još komu dokazivati kako razaranja i zločini što su ih uzrokovale srpske agresorske snage 90-ih godina prošlog stoljeća nisu na tlu Europe viđeni od Drugoga svjetskog rata? Može li se bestijalnost i okrutnost u počinjenju barbarskih zločina (koji su usporedivi jedino sa srpsko-crnogorskim masakrima nad albanskim življem u Balkanskim ratovima) opravdati bilo čime, pa čak i „ugroženošću“ bilo koga i bilo gdje? I ono što je u svemu toliko perverzno da se teško može pojmiti: kroz sve to vrijeme srpska je propaganda tvrdila je kako su Srbi jedine žrtve i kako su upravo oni izvrgnuti istrebljenju. Usprkos svim

nepobitnim dokazima (pa i onim zabilježenim kamerama od strane samih agresora), svjedoci smo jedne zaprepašćujuće sklonosti krivotvorenju prošlosti (i same stvarnosti) koja prelazi granice zdravog razuma i završava u sferi socio-patologije. Tako su „ugroženi“ Srbi, od silnoga „straha“ i pritisknuti „genocidom“, do kraja 1994. godine vojno ovladali s preko 70% Bosne i Hercegovine i gotovo 30% Hrvatske.

I da završimo priču o uzrocima jednostavnom konstatacijom: Da je ovisilo od Hrvatske, niti bi bilo rata ni *Oluje*.

I tu prestaje svaka daljnja rasprava o tomu je li nam *Oluja* trebala ili ne. Ona je, nažalost, bila neminovnost, žrtva koju je Hrvatska morala podnijeti da bi preživjela; i to je jedina prava istina. Druge nema.

Oluja, 21 godinu poslije

BLISTAVA POBJEDA HRVATSKE VOJSKE NAD SRPSKIM NACI-FAŠIZMOM (3)

Tko nas to proziva za „genocid“ i „etničko čišćenje“?

Svjedoci smo nesmiljenih, osionih, prizemnih i vulgarnih napada i kleveta najniže vrste, koji kontinuirano stižu iz Beograda iz godine u godinu, a naročito su izraženi u vrijeme kad Republika Hrvatska obilježava obljetnice svojih osloboditeljskih vojnih operacija (*Bljesak, Oluja*) i slavi državne blagdane vezano za samostalnost (Dan domovinske zahvalnosti, Dan neovisnosti). Hrvatsku za „genocid“ nad Srbima i „najveće etničko čišćenje u Evropi posle Drugog svetskog rata“ prozivaju ortodoksni naci-fašisti i akteri zločinačke agresije iz 90-ih godina koji bi u skladu sa svojim ratnim „zaslugama“ trebali sjediti u zatvoru, a ne vladati Srbijom.

O tim likovima bit će riječi kasnije.

No, pitanje koje se neizbježno i logički, na samome početku bilo kakve rasprave o ovoj temi mora postaviti, jeste:

Otkuda ti napadi dolaze, i kakav je kredibilitet zemlje čija to propaganda čini, da bilo komu – pa i Hrvatskoj - dijeli lekcije?

Odgovor je nužan ne samo radi podsjećanja na prošlost i tamne epizode iz povijesti sukoba na Balkanu, nego prije svega zato da bi se shvatili pravi motivi i namjere koji se kriju iza ove najnovije velikosrpske kampanje.

Moglo bi se, primjerice, započeti s Karađorđevim iznenadnim upadom u Beograd (1807. godine, uz pomoć uhode iz grada koji je prišao srpskim ustanicima - Cincara). Jedan od prvaka *Prvog srpskog ustanka*, srpski svećenik iz ugledne velikaške obitelji tog vremena (***Prota Mateja Nenadović*** – čiji je otac ***Aleksa Nenadović*** bio pogubljen od Turaka zbog urote i pokušaja stvaranja protu-turskog saveza s Austrijom), u svojim *Memoarima* piše, kako su po ulasku u Beograd Karađorđevi ustaničari „klali žene i decu tursku“ s toliko mržnje i žestine da nikoga nisu poštedjeli, a sve je učinjeno „legalno“, prema odlukama tadašnjeg *Praviteljstvujušćeg sovjeta* (tijela ratne ustaničke vlasti koje je predstavljalo neku vrstu

„narodne skupštine“). Uz tursko civilno stanovništvo, masovno su stradali Cincari, Vlasi, Romi (*Cigani*) i ostali, budući da su svi odreda bili smatrani instrumentom turske osvajačke strategije. Ubrzo po osvajanju Beograda, Karađorđe je svojim trupama dopustio trodnevnu pljačku koju su one „sa svom silinom i žestinom“ (kako pišu sami srpski izvori) provodile, uz nastavak klanja preostalih vojnika i civila.

Tradiciju pokolja, srpske regularne i neregularne (komitske) trupe nastavile su u vrijeme osvajanja Makedonije (koju su nazivali „Starom Srbijom“). Komitski odredi (preteče četnika) upravo od ovog razdoblja (1904 -1908. godine) koriste se kao udarna snaga za istrebljenje nesrpskog stanovništva na osvojenim područjima, odnosno, za one najprljavije poslove – masovne zločine, spaljivanje sela, silovanja, pljačke – koji su ipak smetali regularnoj srpskoj vojsci i diplomaciji, jer su svoju tradiciju već u to vrijeme temeljili na „časti“ i „junaštvu“ i nastojali svijetu prikazati srpska osvajanja kao nastavak oslobađanja Srbije. U Srbiji se stoga (*s ponosom*), i danas ovaj genocid naziva „četničkom akcijom“ i junačkim pothvatom prvog reda. Brojni izvori srpske provenijencije svjedoče u kojoj je mjeri bitka za makedonski teritorij bila beskrupulozna i kakav su strah i trepet među stanovnicima širili srpski osvajači primjenjujući iste metode pokolja, silovanja, paleži i istrebljenja kao i u vrijeme kad su pod vodstvom Karađorđa svoj ustanak počeli širiti izvan Šumadije sanjajući o tomu kako je Srbija već na putu da postane sljedbenik Osmanlijskog imperija u jugoistočnoj Europi. Vezano za ovu sramnu epizodu „oslobađanja 'Stare Srbije““, list socijaldemokrata Srbije (ogorčenih protivnika osvajačke beogradske klike i velikosrpskih težnji), među ostalim piše:

(...) Od nekog vremena ne prođe ni jedan dan a da kroz javnost ne proleti vest da je u Staroj Srbiji i Mačedoniji bio sukob, pokolj, da je uništena srpska, bugarska ili koja druga četa, da su izginuli Srbi, Bugari ili koji drugi stanovnici St. Srbije i Mačedonije. U tim provincijama puške neprestano pucaju; ljudi, žene, deca ginu, krv se puši, sela se pale, nastalo je pravo istrebljivanje.

S početka je to istrebljivanje vršeno pod formulom revolucionarne akcije, dizanja revolucije u tim krajevima. Sad se, međutim, očigledno vidi da u celom tom poslu nema ni traga od kakve revolucionarne akcije. I dok je u prvi mah moglo i izgledati prividno, da su neke vulkanske pojave na teritoriji St. Srbije i Makedonije čisto revolucionarnog karaktera, dotle se sad priroda pokreta prikazala u čistoj svojoj boji. Ona nije revolucionarna, ona je razbojnička. Najmljene sluge zainteresovanih faktora u Makedonskom pitanju, umesto kakve revolucionarne akcije u interesu oslobođenja makedonskog stanovništva od jednog varvarskog i preživelog gospodarstva, vrše sada najodvratnija i najnečovečnija nasilja nad

makedonskim stanovništvom. Radi zaštite nacionalnih interesa šilju se u Makedoniju elementi u svakom pogledu propali. Pribiraju se ljudi bez ikakvih moralnih i humanitarnih osećaja, oni traže još gore izmećare i šilju ih da štite makedonsko roblje. Oni koji su u duši protivnici sviju sloboda, oni koji su za najokoreliji apsolutizam, stavljaju se na čelo 'revolucionarnog' makedonskog pokreta. Pa šta se onda bolje može i očekivati nego ono što se svakog dana dešava?''

(*Radničke novine*, br. 27, Beograd, 30. ožujka 1905; pripremio Damjan Pavlica; <http://www.e-novine.com/stav/62328-Pokolji-silovanja-pale-istrebljenje.html>, istaknuo: Z.P.; stranica posjećena 7.8.2016.)

U otimačini za tursko naslijeđe s Bugarima i Grcima kao glavnim konkurentima na Balkanu, srpsko-crnogorski saveznici su zajedničkim snagama nastojali osvojiti što veća područja, a prioritetni cilj bili su Kosovo i Albanija. *Ono što su Srbi i Crnogorci (odnosno, njihove redovne vojne i neredovne-komitske čete) počinili u Balkanskim ratovima (1912-1913.) nad civilnim stanovništvom osvojenih oblasti, nije se događalo ni u najmračnijim razdobljima europske povijesti.*

Na ovom mjestu nije moguća detaljnija elaboracija tih događanja, pa će biti spomenute samo neke općepoznate činjenice.

Carnegijeva komisija (tijelo američke fondacije Carnegi, nazvane po industrijalcu i dobrotvoru Andrewu Carnegiu), koja je pratila ratne operacije na području Balkana 1912. godine, u svome je izvješću zapisala kako su srpsko-crnogorske snage na osvojenim prostorima počinile do tada neviđena zvjerstva i masovne zločine uz spaljivanje i zatiranje čitavih sela, te da su Srbi i Crnogorci okrutno i sadistički (s uživanjem) masakrirali nemoćne zarobljene vojnike neprijateljskih snaga i civile, odrezujući im jezike, noseve, uši, parajući utrobe, režući grkljane, skidajući kožu s glava itd.

U svojoj poznatoj knjizi *Tajni rat Srbije; propaganda i manipuliranje poviješću* (koja je do sada doživjela nekoliko izdanja i o kojoj se vrlo pohvalno izražavala i bivša britanska premijerka *Margaret Thatcher*), američki intelektualac židovskog podrijetla *Philip J. Cohen* prilično detaljno opisuje ove događaje, navodeći među ostalim i svjedočenje britanske humanitarke *Edith Durham* koja potvrđuju navode Carnegijeve komisije uz brojne detaljne opise bestijalnih izivljavanja srpsko-crnogorskih odreda nad civilima. Durhamova je o tim događajima pisala i u svojoj knjizi *Borba za Skadar*. Jedan od rijetkih autora iz Srbije koji obrađuje i danas te teme je beogradski sociolog *Damjan Pavlica*.

Srpski opozicionar *Dimitrije Tucović* tvrdio je kako je „izvršen pokušaj ubistva s predumišljajem nad celom jednom nacijom“ i da je to „zločinačko delo“ za koje se „mora ispaštati“, na što u jednom od svojih tekstova upozorava i već spomenuti sociolog Pavlica:

„Srpska i crnogorska vojska su oktobra 1912. napale otomansku državu prodirući na Kosovo i Metohiju. Albanci su se protivili zauzimanju njihovih naselja i organizovali su dobrovoljačke jedinice koje su pružale oružani otpor nastupanju srpskih trupa. Kod Podujeva je došlo do veće bitke, kada se petnaest hiljada dobrovoljaca pod komandom Ise Boljetinca bezuspešno suprotstavilo Trećoj srpskoj armiji, koja nakon toga zauzima Prizren i veći deo Albanije sa primorjem.

Tokom balkanskih ratova 1912-1913, Srbija je pripojila oblasti Sandžaka, Makedonije, Kosova, a nakratko i Albanije. Srbi nisu činili većinu u ovim oblastima, što je predstavljalo izvestan problem za srpsku diplomatiju, koja je zauzimanje Kosova predstavljala kao oslobođenje od Turaka, ne obazirući se na činjenicu da se tokom vekova stanovništvo promenilo. Na mirovnim pregovorima u Londonu Srbija nije htela da se zadovolji severom Kosova, za šta će, ironijom sudbine, moliti sto godina kasnije. Po okončanju ratova, kosovsko-metohijske oblasti su pripale Srbiji i Crnoj Gori, što srpska historiografija naziva oslobođenjem, a albanska okupacijom. Sa stanovišta političke nauke, odgovarajući termin je aneksija, budući da je pripajanje Kosova izvršeno mimo odluke narodnih predstavnika, i bez referenduma među stanovništvom.

'Kuće i čitava sela su pretvorena u pepeo, nenaoružano i nedužno stanovništvo je masovno masakrirano, neverovatni akti nasilja, pljačke i surovosti svake vrste – to su sredstva koja je primenjivala i još uvek primenjuje srpsko-crnogorska vojska, u cilju potpunog preinačenja etničkog karaktera oblasti naseljenih isključivo Albancima.' (Iz Izveštaja međunarodne komisije o Balkanskim ratovima)

Tih godina se mnogo govorilo o 'osveti Kosova' za 1389, koja se volšebno prelila sa Turaka na Albance. Ovakva politika nije prošla bez kritike u evropskoj štampi, koja je pisala o zločinima etničkog čišćenja koje su činile srpske i crnogorske trupe prilikom zaposedanja albanskih naselja. Prema izveštajima, naročito je teško stradalo stanovništvo Prištine, Ferizovića (kasnije Uroševac), Đakovice, Prizrena i drugih gradova. U Austriji je prevladalo mišljenje da je Srbija uzela previše.

*Srpski opozicionar Dimitrije Tucović opominjao je kako je 'izvršen pokušaj ubistva s predumišljajem nad celom jednom nacijom', što je 'zločinačko delo' za koje se 'mora ispaštati'. Tucović se protivio teritorijalnoj ekspanziji Srbije i zalagao da Kosovo ravnopravno sa Srbijom i drugim oblastima uđe u Balkansku federaciju: 'Bezgranično neprijateljstvo albanskog naroda prema Srbiji je prvi pozitivan rezultat albanske politike srpske vlade.'*⁸

Osvajački put Srbije nastavljen je i u razdoblju nakon Balkanski ratova, budući da se takva strategija sa stanovišta širenja teritorija srpske države (uz pomoć Rusa i Francuza) od 1878. godine nadalje pokazala vrlo uspješnom.

Koncem Prvoga svjetskog rata – kojega je Srbija i isprovocirala na poticaj Rusije kako bi se prije svega dočepala Bosne i Hercegovine a potom ovladala Balkanom – srpska vojska i četnički odredi počinili su brojne masovne zločine i nad svojom „subračom“ Crnogorcima, o čemu je proteklih 30-ak godina pisao crnogorski književnik (u srpskoj javnosti omraženi) *Jevrem Brković*, a o čemu dokaze nalazimo i u brojnim drugim izvorima.

Već prije Drugoga svjetskog rata (20-ih godina) u Srbiji je vrlo aktivan pro-fašistički pokret koji se rađa usporedo s Mussolinijevim, a na pojavnoj razini najočitiji je u djelovanju četničkog vojvode *Koste Pećanca* i njegovog odreda koji je sastavnim dijelom službenih parada i proslava u Kraljevini SHS/Jugoslavije i otvorena prijetnja svima koji ne pristaju uz ideju „Velike Srbije“.

Nakon Hitlerove okupacije Kraljevine Jugoslavije, Srbija postaje privjesak osovinskih sila. *Ni u jednoj europskoj zemlji tog vremena ne postoji toliki broj pro-nacističkih i pro-fašističkih organizacija i postrojbi kao u njoj – počevši od nedićevaca, ljotićevaca, brojnih četničkih organizacija i skupina, do Specijalne policije i Ruskog korpusa. Ni jedna značajnija bitka nije vođena na tlu Srbije, sve do oslobađanja Beograda (listopada 1944. godine). Uz to, Srbija je bila prva europska zemlja u kojoj su Židovi istrebljeni (Judenfrei), za što su tadašnje kolaboracionističke vlasti i pismeno pohvaljene od Berlina već u svibnju mjesecu 1942. godine.* Uz brojne logore smrti i to je jedan od jasnih dokaza kakav je razmjer masovnih zločina proveden (u suradnji s okupatorima), dakako, bez ikakvoga otpora prema pripadnicima osovinskih snaga.

⁸ Damjan Pavlica, *Savremena istorija Kosova*, objavljeno 19.09.2011.; <http://pescanik.net/savremena-istorija-kosova/>; stranica posjećena 9.7.2013.; istaknuo: Z.P.

Srpski „antifašizam“ je obična floskula koja nema nikakvog utemeljenja u stvarnosti, čemu u prilog ide i sve ono što se događalo tijekom 90-ih godina na prostoru SFRJ, kojom prilikom su kokarda i petkokraka (figuratino rečeno) sklopili savez u godinama prije rata, i potom skupa počinile neviđena zla. Nikakve naznake otpora ekstremnoj nacionalističkoj ratno-huškačkoj politici u Srbiji – niti u prekodrinskim krajevima u kojima u većini žive Srbi – nije bilo, iako se dobar dio te populacije 45 godina busao svojim „antifašizmom“ i zaslugama za stvaranje Jugoslavije.

Poslije ovih kratkih elaboracija nekih momenata iz „slavne“ srpske prošlosti, vratimo se u sadašnjost.

Stvarnost u kojoj Srbija danas živi je, nažalost, više nego frustrirajuća – za sve one koji su željni normalnog života, slobode i demokracije.

U desetljećima nakon brutalnih ratova koji su svojim krvavim tragovima obliježili noviju povijest ovih prostora i zgrozili čovječanstvo, psi rata i plaćene ubojice još su uvijek najtraženiji „izvozni proizvod“ Srbije a srpska mafija je (kako s ponosom ističu mnogi koji se time diče) jedna od najjačih u Europi, a i šire,⁹ najveći ratni zločinci već su sastavni dio mitske matrice i svrstavaju se u besmrtno heroje „srpstva“ i pravoslavljaja, velikosrpska ideologija i četništvo ostaju ideje vodilje pretežnog dijela javnog mnijenja i ideal kojemu se stremi s istom strašću kao i devedesetih godina prošlog stoljeća.

*Što veći zločinac, veći „heroj“ – što veći zločin, veće je i „junačko“ djelo, jer „u ime srpstva“ je sve dopušteno i „Srbin ne može počiniti zločin“ ma što uradio. Čitava plejada „srpskih obilica“ iz nedavne prošlosti već je našla počasno mjesto u nacionalnoj povijesti u kojoj nema traga njihovim žrtvama, potocima prolivene krvi i nedjelima što su ih počinili. Okorjeli kriminalci i masovne ubojice odavno su postali miljenici medija i o njima se govori s ponosom i strahopoštovanjem, što je vidljivo prate li se neke od najgledanijih televizijskih emisija (*Ćirilica, Goli život, Da možda ne, Veče sa Ivanom Ivanovićem* itd.), a o kampanjama u tisku i na internet portalima da se i ne govori. **Srbija je** (kako s gorčinom govore mnogi beogradski intelektualci koji pokušavaju pružiti otpor ovakvoj destrukciji društva) **već odavno postala svjetski rekorder kad su u pitanju ubojstva na javnim mjestima, pa se tako,***

⁹ Srpski plaćenici su na cijeni, i svoje usluge prodaju diljem svijeta – ratujući od Angole i Libije, do Sirije i Ukrajine, a monstruoza ubojstva (uz masakre nad čitavim obiteljima, komadanje tijela žrtava, pa čak i kanibalske obrede) što su ih proteklih godina izvršili bivši pripadnici Arkanovih i Legijinih paravojnih postrojbi (poput *Sretka Kalinića* zvanog *Zver*, *Luke Bojovića*, *Marinka Magde*, *Zorana Maksimović Make* i drugih), u europskim gradovima i samoj Srbiji, izazivaju nevjericu i zgražanje

*primjerice, točno zna „tarifa“ za pojedine „usluge“ (ubojstva, prelaćivanje, otmice, pljačke, utjerivanje dugova, reket itd.). Samo rijetki se uopće usuđuju javno progovoriti o imenima onih koji siju strah i teroriziraju građane Srbije – osim ukoliko nisu već osuđeni na dugogodišnje zatvorske kazne ili se više ne nalaze među živima. U posljednjih desetak godina rade se i doktorske disertacije na temu *raspada, dezintegracije i destrukcije srpskog društva uzrokovanih posljednjim ratovima*, što za mnoge sociologe, psihologe, filozofe, psihijatre i druge ljude od struke predstavlja znanstveno-istraživački izazov, ali, to nažalost, nema velikog utjecaja na društvenu zbilju.*

Nisu li i te frustracije razlog da se današnja politička garnitura Srbije ponaša tako agresivno i sumanuto?

Dr *Dubravka Stojanović* govori upravo o tomu u *Predgovoru* knjizi *One gorke suze posle* (Beograd, 2010., str. 8.), autora *Srđe Popovića*:

„ Srđa Popović u knjizi One gorke suze posle opisuje Srbiju u deceniji posle počinjenih zločina. Za svoje dijagnoze on najčešće koristi medicinske termine: psihotično je društvo koje menja stvarnost prema svojim verovanjima i zatim pokušava da se uskladi sa tom konstruisanom stvarnošću; patološko je društvo koje je srušilo moralni poredak; bolesno je društvo koje je ostalo bez ljudskih svojstava; autistično je društvo koje ima tako krupnu laž u glavi da može misliti samo na nju; razbijeno je društvo koje nije sposobno da se leči; paranoidno je društvo bez identiteta, jer 'stara predstava o sebi, pre zločina, nije moguća, a sa novom se ne suočavamo. Zbog toga je društvo izgubilo smisao za orijentaciju i osećaj ravnoteže, zato nema odgovor ni na jedno pitanje', zaključuje autor.

„Zločin je pitanje svih pitanja“ – piše dr Dubravka Stojanović u prvoj rečenici Predgovora (aludirajući prije svega na to da je odnos prema zločinu i zločincima ono što nas određuje kao razumna i humana ljudska bića) i nastavlja:

„...Ta rečenica je suštinski, najprecizniji i najsažetiji zaključak knjige Srđe Popovića One gorke suze posle. Zločin je bio i uzrok i posledica događaja koji su potresali Srbiju poslednjih dvadeset godina. Zločin je bio i izvor i ishodište vladajućih političkih ideja. Zločin je bio i sredstvo i cilj vladajućih krugova. Zločin je kontinuitet koji spaja naoko različite režime, on je spona između vlasti i opozicije, vlasti i građana. Dubrovnik, Vukovar, Sarajevo, Omarska, Srebrenica, Račak, Drenica, Kukeš. Vuk Drašković, Slavko Ćuruvija, Ivan Stambolić, Zoran Đinđić. Zločini koji proizlaze jedan iz drugog.“

Svako civilizirano društvo se, u ime svoga opstanka i očuvanja nekih temeljnih vrijednosti, među ostalim, mora suočavati i s prošlošću i *apsorbirati* je na način da pored onoga što je pozitivno, i u stanovitoj mjeri predstavlja nacionalni ponos, prihvati i vlastite „tamne mrlje“, odnosno, promašaje, zablude, pogreške i zastranjenja, kako bi se u budućnosti izbjegle zamke prošlosti.

Uistinu, zašto Srbija (pa u određenom smislu i većina srpskog naroda u cjelini), tako uporno, i uprkos svakoj logici zatvara oči pred realnošću, bježi u izmaštani, nepostojeći, autistični svijet fikcija i mitova, i sama sebe uvjerava kako je žrtva „belosvetskih zavera“ i meta „novog svetskog poretka“? Misle li promotori ove propagande da su svi oko njih izgubili osjećaj za realnost ili doživjeli kolektivnu amneziju, i da će svojom agresijom spriječiti da istina izađe na vidjelo? Zašto se svaki pokušaj otvaranja rasprave o „tamnim stranama“ nacionalne povijesti uvijek završava na isti način?

Izjave poput one koju je tadašnji predsjednik Narodne skupštine Srbije, *Oliver Dulić* dao u Nizozemskoj u proljeće 2008. godine, *izrekavši na jednom okruglom stolu „bogohulnu“ tezu po kojoj su Srbi počinili najveći broj zločina u ratovima na području bivše SFRJ 90-ih godina prošlog stoljeća, samo su uzaludni pokušaji da se konačno pokrene proces suočavanja srpskog naroda s prošlošću i izazivaju lavinu javnih osuda i poziva na linč. Tek u tim trenucima postaje jasno, koliko je Srbija daleko od katarze i prihvaćanja stvarnosti, kao preduvjeta za stvaranje normalnog, uljuđenog društva.*

No, je li Dulićeva izjava samo plod njegove mašte, obično blebetanje jednog tipičnog „izdajnika“ koji „blati“ i „kleveće“ vlastitu zemlju i narod, ili ona ipak ima nekog uporišta?

Izvještaji vrhunskih svjetskih demografa verificirani od strane od strane Demografskog ureda Tužiteljstva MKSJ u Den Haagu kao institucije OUN (iz 2010. godine) potvrđuju kako je u Bosni i Hercegovini (od 1992. do 1995.) smrtno stradalo ukupno 104.732 osoba (42.106 civila i 62.626 vojnika), od čega 68.101 Muslimana, 22.779 Srba, 8858 Hrvata i 4995 osoba drugih narodnosti. Dodaju li se tom broju žrtve rata u Republici Hrvatskoj, u razdoblju 1991-95. (15.970 na hrvatskoj strani i 6.760 na srpskoj – prema podacima dr sc *Dražena Živića* sa Instituta za društvene znanosti 'Ivo Pilar' u Zagrebu) i na Kosovu, gdje prema podacima FHP iz Beograda (od 2008. godine – uz kasniju ne značajnu korekciju), od siječnja 1998. do prosinca 2000. godine ukupan broj žrtava iznosi 13.421 (od čega su 10.533 ili 78% Albanci; 2.238 ili 17 % Srbi; 126 ili 1 % Romi, 100 ili 1 % Bošnjaci, te 424 ili 0,42% ostali), dolazi se do podatka da je u Bosni i Hercegovini, Republici Hrvatskoj i pokrajini Kosovo **ukupan**

broj žrtava u spomenutim razdobljima bio 140.883. U ukupnom broju žrtava, dakle, Srbi sudjeluju sa 31.777, ili 22,55%, dok su preostalih 77,45% pripadnici drugih naroda. Izuzme li se iz ove analize Kosovo (iz razloga što se ipak radi o unutarnjem sukobu, jer ta je pokrajina u kritičnom razdoblju bila u sastavu Srbije), i promatra podatke za Republiku Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu – gdje je na djelu bila klasična agresija – ukupan broj žrtava je 127.462, a od toga 29.539 srpskih. U ovom slučaju, kako je vidljivo, postotak srpskih žrtava u ukupnom broju žrtava jeste 23,17%, a nesrpskih 76,83%.

Uz sve nedostatke ovih istraživanja – za koje je prije svega odgovorna agresorska strana koja ne želi objelodaniti broj žrtava na svojoj strani, prije svega poginule iz Srbije (iz sastava „JNA“, policije, paravojsnih, dobrovoljačkih i specijalnih postrojbi) – očiti je nesrazmjer između srpskih i ostalih žrtava rata), pa se i iz toga mogu izvući zaključci kako su Dulić i ostali čije tvrdnje se svode na to da je srpska strana uzrokovala najveći broj zločina, potpuno točne, a one o masovnim pokoljima Srba najobičnije izmišljotine kojima se želi prikriti krivnja i relativizirati pogubne učinke velikosrpske agresije. *Srpske oružane snage i paravojsne postrojbe okupirale su i etnički očistile oko 30% Republike Hrvatske i preko 70% Bosne i Hercegovine, a na Kosovu počinile brojne dokazane masovne zločine etničkog čišćenja, i to je smo još jedan u nizu dokaza tko je glavni krivac za ratove i tko je uzrokovao najviše zla i žrtava. Pri svemu tomu, jedno od najvažnijih pitanja – koliki je (među ukupnim srpskim žrtvama) broj poginulih autohtonih Srba (dakle, onih koji su prije rata živjeli na područjima Republike Hrvatske, Bosne i Hercegovine), a koliki onih koji su tamo stigli iz Srbije i Crne Gore, još nije razriješeno. Upravo te podatke Srbija skriva već više od 20 godina – jer oni predstavljaju ključ za razumijevanje svega što se događalo na području SFRJ, pogotovu uzroka i tijeka agresije.*

Prema svim pokazateljima *agresorska strana, pored toga što snosi isključivu krivnju za izazivanje i otpočinjanje ratova, doista je odgovorna za najveći broj žrtava (75-80%), i to je činjenica koja se argumentirano ne može pobiti, unatoč svim nastojanjima današnjih „čuvara“ rasne čistoće i bezgrešnosti „izabranog naroda“ i „trinaestoga, izgubljenog i najnesrećnijeg plemena Izrailjovog“* (kako su svoj srpski narod pokušavali predstaviti šovinist *Vuk Drašković* i njemu slični).

Popisi žrtava, demografski pokazatelji, arhivska građa i faktografija samih događaja, u današnjim uvjetima, i zahvaljujući suvremenoj tehnologiji i znanstvenim metodama

istraživanja, na sreću, onemogućavaju da se istina o prošlosti tek tako revidira i izokrene – na način kako se to činilo prije 60, 70, ili više godina.

Srbija je postala prva zemlja u Europi, kojoj je nakon Drugoga svjetskog rata presudom od strane ICJ u Den Haagu izrečena krivnja za zločine protiv čovječnosti i osuda za nepoduzimanje mjera u spriječavanju zločina genocida koji su snage bosanskih Srba počinile u Srebrenici srpnja mjeseca 1995. godine. Koliko god se današnji srbijanski diplomati i političari trudili to relativizirati, prešućivati – ili čak negirati! – nepobitna je istina da je uz izvođenje svih potrebnih dokaza, sudsko tijelo UN-a donijelo presude u kojima je makar deklaratorno i djelomično postignuta stanovita pravednost, i žrtvama i njihovim potomcima pružena kakva-takva moralna zadovoljština.

Krvave tragove koji su ostali iza posljednjih ratnih sukoba u jugoistočnoj Europi nemoguće je sakriti. ***Zločin je nužno priznati, a zločince imenovati, kazniti, i od njih se distancirati, jer samo tako svaki narod otklanja mogućnost kolektivne stigme za ono što se činilo u njegovo ime.*** To vrijedi podjednako za sve – Hrvate, Bošnjake, Albance, pa i za Srbe. Ne postoje rasno superiorni i rasno inferiorni narodi, niti oni kojima je unaprijed dopušteno činiti ono što drugima nije, ma koliko držali do svoga „nacionalnog cilja“ i koliko god bili uvjereni u „misiju“ za koju su „predodređeni“.

Treba li se (nakon svega rečenog) čuditi tomu što danas sljedbenici balkanskog krvnika ***Slobodana Miloševića*** i politička djeca opskurnog četničkog vojvode ***Vojislava Šešelja*** na tako bahat i monstriozan način optužuju Hrvatsku za „nacizam“, „ustaštvo“, „porast fašizma“, „ugrožavanje Srba“, itd., itd? Pravo pitanje jeste: ***Što se to događa sa Srbijom i srpskim narodom, kad takve likove bira na izborima poslije svih pošasti i katastrofa do kojih su te politike dovele u nedavnoj prošlosti?***

Zašto danas djeca u Srbiji još uvijek uče kako su „rat na području bivše SFRJ izazvali Vatikan i Katolička crkva“, te uz pomoć Hrvata i muslimana nastojali istrijebiti srpstvo i pravoslavlje?

Kako to da nam srbijanski politički vrh i pojedinci iz SPC danas dijele lekcije o tomu da Stepinac ne može biti svetac, vrijeđajući i njega i nas Hrvate na najprimitivnij način, iako u redovima svojih svetaca već poodavno imaju deklarirane fašiste, antisemite i četničke koljače koji su u pravom smislu riječi moralni degenerici (poput Nikolaja Velimirovića Žičkog, Joanikija Lipovca, Slobodana Šiljka, Milorada Vukojičića Mace)?

Tomislav Nikolić (zakleti četnički vojvoda koji je u taj čin promoviran na Romaniji 1993. godine, zbog posebnih zasluga u ratu za srpstvo i „Veliku Srbiju“), **Aleksandar Vučić** (Šešeljev posilni, dugogodišnji sekretar njegove stranke i obožavatelj koji je ne rijetko plakao dok je ovaj držao svoje govore) i politički nasljednik balkanskog krvnika **Slobodana Miloševića** (njegov omiljeni „omladinac“ i glasnogovornik SPS-a u vrijeme ratova) **Ivica Dačić**, u nekim normalnim okolnostima ne bi bili vrijedni pozornosti. Međutim, razvoj događaja je takav da se i te okorjele naci-fašiste mora uzeti ozbiljno, jer oni (što je tragična činjenica) uživaju potporu jednog značajnog dijela birača – inače ne bi niti bili na tim pozicijama.

Zato samo kratko podsjećanje na djelatnosti spomenutih ratnih huškača koji danas vladaju Srbijom:

1. **Tomislav Nikolić** polaže zakletvu četničkog vojvode na Romaniji (B i H) 1993. <https://www.youtube.com/watch?v=nGwmRH-8vsw>

2. Zadnjih godina pojavila se i video snimka zajedničkog posjeta Vučića, Nikolića i Šešelja srpskim okupatorskim snagama iznad opkoljenog Sarajeva (područje Ilijaša, Vogošće i Grbavice, u svibnju mjesecu 1995. godine), na kojoj se među ostalim vidi da su tamo stigli poznatim *džipom četničkog vojvode Vasilija Vidovića zvanog Vaske, na kojemu je pričvršćena ljudska lubanja na haubi (a iz sprdnje prema žrtvi, ali i snagama UNPROFOR-a, na istu je stavljena plava kaciga – dio službene opreme pripadnika snaga OUN)*. U pratnji „visokih gostiju“, pored četničkih vojvoda **Vasilija Vidovića** (koji je vozio džip) i **Mirka Blagojevića**, u ovom društvu je bio i kasnije istaknuti političar (jedno vrijeme tijekom 1998/99. godine i predsjednik „Republike Srpske“), četnički ekstremist **Nikola Poplašen** (za kojega mnogi izvori tvrde da je ubijao i silovao tijekom rata u Bosni i Hercegovini); <https://www.youtube.com/watch?v=QHfGtULnni8>

ili: <https://www.youtube.com/watch?v=K5cPpsc1cro>

Naravno, ova snimka je samo jedan bizarni detalj u mnoštvu sličnih, koji dokazuje kakva je patološka i destruktivna mržnja vladala u krugovima većine tadašnjih srpskih političara koji su igrali značajne uloge u javnom životu, i kasnije upravo zahvaljujući ratnim zaslugama postajali ministri, potpredsjednici Vlade, premijeri, pa čak i predsjednici države.

U tom kontekstu, nije suvišno osvrnuti se na trenutak unazad i sjetiti se što je nekada govorio i kako se ponašao današnji „gospodar Srbije“, bivši Šešeljev pulen, ratni huškač, šovinist i neofašist **Aleksandar Vučić**, kojega javnost dobro pamti po propagandnim prilozima koje je radio za srpsku TV Pale tijekom 1992/93. godine.

3. Dana 20.03.1995., **Aleksandar Vučić** i **Vojislav Šešelj** dolaze u Glinu dati potporu tamošnjim Srbima za daljnju borbu protiv „ustaške Hrvatske“

(govor Vučića: <https://www.youtube.com/watch?v=vu5qvsloewU>,
govor Šešelja: <https://www.youtube.com/watch?v=PfHZNVJf6ms>)

4. Vučić s govornice Narodne skupštine Srbije šalje i upozorenje međunarodnoj zajednici koja prijeti zračnim udarima na položaje bosanskih Srba, riječima: **„Pa vi bombardujte, ubite jednog Srbina, mi ćemo 100 muslimana...pa da vidimo sme li međunarodna zajednica ili bilo ko drugi da udari na srpske položaje...može li se tako ponašati sa srpskim narodom...“**
20.07.1995. – u vrijeme dok se genocid u Srebrenici još uvijek odvija:
<https://www.youtube.com/watch?v=UGqv9CJbd3U>

5. U Beogradu je **21. siječnja 2000. godine**, održan Otadžbinski kongres Srpske radikalne stranke, na kojemu, među ostalim, govori i generalni sekretar SRS, **Aleksandar Vučić**. On oštro napada sve one koji se izruguju ideji „Velike Srbije“ i neuspjehu SRS i Srpskog četničkog pokreta u ostvarivanju tog prijekta. Pored ostaloga, kaže: „ (...) **Mi ni tada ni danas nismo hteli ništa što je tuđe, hoćemo samo ono što je naše, srpsko..., a to jesu i taj Karlobag, i Ogulin, i Karlovac, i Virovitica, i sve te srpske zemlje...**“ (snimka govora na youtube: www.istinomer.rs/izjava/nikada-nisam-zagovarao-veliku-srbiju/)

Današnjoj naci-fašističkoj trojci (Nikolić-Vučić-Dačić) puna su usta okrenutosti budućnosti, dakako, samo u slučaju kad se pokuša utvrditi istina o događajima iz 90-ih godina prošlog stoljeća.

Dakako, postavlja se opravdano pitanje: **Jesu li žrtve njihovih zločina i bližnji žrtava imali pravo na budućnost, i može li se tek tako olako prihvatiti teza po kojoj je najbolje zanemariti sve ono što se događalo, ma koliko rane bile duboke, a traume i sjećanja na rat još uvijek živi?** Budući da **bez utvrđivanja pune istine o prošlosti nije moguće graditi međusobno povjerenje i suradnju među narodima i državama, u tom argumentu sadržan je i odgovor na ovo pitanje.** Povijesno skustvo nam govori da nakon svakog izbjegavanja

suočavanja s istinom i činjenicama (ma kakve one bile), problemi koji se prešućuju i nastoje potisnuti izlaze na vidjelo u još drastičnijem obliku, i to je do sada potvrđeno bezbroj puta.

Od vremena *Svetozara Markovića* i *Dimitrija Tucovića* do danas, u Srbiji demokratske snage završavaju na margini i nisu u stanju pružiti ikakav ozbiljniji otpor velikosrpskoj politici koja je (htio to netko priznati ili ne) pružila jake korijene u srpskom narodu. Tamo se i danas jednako tako prešućuju i guraju u sjenu časni i pošteni ljudi i intelektualci koji su najveći dio svoga života utrošili na to da pomognu srpskom društvu da se riješi zabluda iz prošlosti i postane normalno. Profesor *Radomir Konstantinović*, *Bogdan Bogdanović*, dr *Ivan Đurić*, dr *Latinka Perović*, dr *Dubravka Stojanović*, dr *Olivera Milosavljević*, dr *Branka Prpa*, odvjetnik *Srđa Popović*, *Jelena Milić*, *Snežana Miočinović* i stotine drugih entuzijasta, radili su ili još uvijek rade na tomu. Nažalost, uglavnom bez uspjeha.

Njihova borba s naci-fašizmom u Srbiji potisnuta je ne samo u zemlji u kojoj žive, o njoj se ništa ne zna ni kod nas (mada je to, kako kaže dr *Latinka Perović* „*borba između njih i nas na život i smrt*“).

Kako objasniti ovaj paradoks? Jesmo li svjesni kud vodi naša indiferentnost i kratko pamćenje, naše neshvaćanje realnosti? Zar smo jednom u povijesti platili ceh svojoj šutnji i naivnosti?

Jesmo li svjesni toga, da srpska djeca u srednjim i osnovnim školama još uvijek uče iskrivljenu povijest u kojoj su im narodi u susjedstvu (prije svih Hrvati) najveći krvni neprijatelji i uzročnici svih pošasti i stradanja koja su srpski narod pratila u prošlosti? Zato dr *Dubravka Stojanović* (u svojoj knjizi *Ulje na vodi*, Beograd 2010., u kojoj dijelom analizira i sadržaje školskih udžbenika), kaže kako *to nije ništa drugo nego „ideologizacija i politizacija mladih“ s ciljem stvaranja atmosfere mržnje koja treba biti pokretač novih ratova.*

Nema normalne države u Europi koja nakon svega što se događalo i događa u Srbiji, s tom zemljom ne bi prekinula diplomatske odnose.

Hrvatska to još uvijek podnosi.

Do kada?

Odgovor na to bi morale dati naša politika i diplomacija.

Mi građani, u međuvremenu trebamo biti strpljivi, i ne dopustiti da se istina izokreće. *S još više žara i ustrajnosti moramo zastupati i braniti istinu, slaviti svoje pobjede i blagdane i ne dopustiti bilo komu da blati našu povijest. No, to moramo činiti na mudar, dostojanstven i pristojan način, kako i dolikuje našem narodu u kojemu (na sreću) ekstremne ideje i pokreti nikad nisu nailazile na plodno tlo.*

Nepromišljenim pojedincima i skupinama koji svojim primitivnim javnim istupima i incidentima bacaju ljagu na naše žrtve i gaze dostojanstvo vlastitog naroda, na takvim obilježavanjima ne bi smjelo biti mjesta.

Samo na taj način, odužit ćemo se svima onima koji su za našu slobodu položili živote.

Neka im je vječna slava i HVALA!
